

Система антикризового фінансового управління суб'єктами економічної діяльності в умовах динамічної зміни зовнішнього середовища має базуватися на загальних властивостях, притаманних управлінській діяльності, але з урахуванням специфічних особливостей. Вона повинна своєчасно виявляти ознаки настання фінансової кризи та виявляти її причини, а також повинна бути здатною коригувати розвиток економічної діяльності підприємства без втрати керованості та зниження темпів зростання.

Список використаних джерел:

1. Статистика припинення ФОП за галузями з 16.12.2016 по 08.11.2018 [Електронний ресурс]// opendatabot.ua - Режим доступу: https://opendatabot.ua/statistics/classes_dead_fop
2. Маркер незрілості: В 53% засновник є директором компанії [Електронний ресурс]// opendatabot.ua - Режим доступу: <https://opendatabot.ua/blog/75-founders-ceo>
3. Менеджерський процент: Як мотивувати директора працювати на результат [Електронний ресурс]// opendatabot.ua - Режим доступу: <https://opendatabot.ua/blog/151-sweat-shares>

УДК 330.341

Гончаренко А. М.,

студент 2 курсу фінансово-економічного факультету

Науковий керівник - Гончаренко О. М.,

д.е.н., доцент, декан фінансово-економічного факультету

Одеського національного економічного університету

Інноваційні технології розвитку підприємства

На сучасному етапі економічного розвитку конкурентні позиції підприємств, які інтенсивно впроваджують складні технології, усе більше залежать від здатності ухвалювати відповідні технологічні рішення.

Інноваційні технології, як правило, вимагають значного обсягу інвестицій, як на державному рівні, так і на підприємствах. У той же час українська інноваційна сфера ще не стала привабливою для вітчизняних і іноземних інвесторів. Однак, функціонування підприємств неможливо без впровадження інноваційних технологій, тому особливу актуальність представляє розробка теоретичної бази й методичних рекомендацій з оцінки інноваційних можливостей підприємства.

Проблеми інвестування й інноваційної діяльності підприємства вивчалися як вітчизняними, так і закордонними вченими. Розробкою питань в області інвестиційно-інноваційної діяльності займалися такі автори як В. Беренс, П. Хавранек, Г. Бірман, В. Шарп, Кліффорд Ф. Грей, Ерик У. Ларсон А. А. Пересада, О.І. Волков, М.П. Денисенко, А.П. Гречан, В.О. Василенко, В.П. Сувчук, І.А. Бланк, В.Г. Шматько, Г.Д. Ковальов, Д.М. Черваньов, М.І. Крупка, С.М. Ілляшенко та ін.

Незважаючи на глибоку розробленість інвестиційної теорії, багато питань, пов'язаних зі здійсненням інноваційних проектів і впровадження інноваційних технологій на підприємствах залишаються невирішеними, зокрема, вплив на стійкість роботи підприємства

В умовах орієнтації економіки України на підвищення конкурентоспроможності надзвичайно важливого значення набуває активізація інноваційної діяльності, оскільки без цього неможливим є здійснення прогресивних структурних зрушень, суттєве оновлення реального сектора економіки й забезпечення сталого розвитку економіки [1].

Для підприємств, що займаються впровадженням інноваційних технологій, на перший план виступають ряд проблем. По-перше, різко ускладнюється вибір виробничої технології в умовах динамічного розвитку. По-друге, підприємства все частіше постають перед дилемою – чи закуповувати технологію на ринку або впроваджувати власні розробки. І, по-третє, сама технологія стає джерелом доходу, тому підприємства повинні

вирішувати питання, чи просувати свої розробки на ринок або використовувати їх тільки самим [2].

Щоб успішно приймати зважені управлінські рішення, підприємство повинне усвідомити необхідність інтегрованого підходу до оцінки інноваційних проектів та програм і управління ними. Залежно від свого характеру, ці завдання необхідно розглядати на відповідних рівнях управління.

На першому, нормативному рівні, важливо встановити довгострокові технологічні цілі й урахувати їх при розробці політики розвитку підприємства. Велике значення має також специфіка організаційної структури підприємства, вплив зовнішнього середовища, а також відношення персоналу, робітників до нових технологій як фактору оптимізації соціальної й технічної системи, у готовності до змін.

На другому, стратегічному рівні важливо, щоб зміст політики розвитку знайшов відображення у розробці стратегії підприємства. Тут домінує принцип ефективності. У середньостроковому плані стратегія визначає три напрямки технологічних рішень. Насамперед вони стосуються вибору технології й тим самим обмеження технологічного потенціалу, який необхідний підприємству для випуску продукції в цей час і в майбутньому. Далі підприємство повинне вирішити, чи розробляти цю технологію самостійно (а також у співробітництві з партнерами) або повністю скористатися послугами інших підприємств. Нарешті, стратегічно важливо визначити, яку технологію використовувати для власних потреб, а яку надати в розпорядження інших підприємств. На цьому рівні вирішується й питання про підрозділи, необхідні для реалізації обраної стратегії, наприклад: централізації або децентралізації наукових досліджень і розробок, форми техніко-економічних систем, технологічної кооперації й т.п.

На третьому, оперативному рівні слід передбачити, щоб обрані стратегічні напрямки здійснювалися відповідно до короткострокових цілей підприємства. Оперативне управління концентрується, наприклад, на

конкретних науково-дослідних і конструкторських проектах з їхнім кадровим і фінансовим забезпеченням. Тут домінує принцип прямого ефекту.

На четвертому, аналітичному рівні важливо визначити вплив інноваційних технологій на стійкість розвитку підприємства та забезпечення його конкурентоспроможності.

Інноваційні технології в загальній схемі управління розвитком підприємства відіграють домінуючу роль в умовах кризи й у посткризовий період. Необхідно збалансовувати потенційні можливості підприємства із впровадженням інноваційних технологій, щоб забезпечити його розвитку. Для цього необхідно, у першу чергу, оптимізувати параметри та визначити стратегію розвитку в межах стратегічних зон господарювання.

Список використаних джерел:

1. Коюда В.О. Інноваційна діяльність підприємства та оцінка її ефективності: [монографія] / В.О. Коюда, Л.А. Лисенко. – Х.: ФОП Павленко О.Г.; ІНЖЕК, 2010. – 224 с.
2. Ковтуненко К.В. Інноваційний процес та інноваційна діяльність як рушійна сила формування інтелектуального капіталу промислового підприємства / К.В. Ковтуненко // Економіка. Управління. Інновації. – 2013. – № 1 (9) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2013_1/pdf/13kkvkpp.pdf.

УДК 336.64

Гончаренко В.В.,

студентка 4 курсу, спец. 6508 «Фінанси та страхування»,

Науковий керівник – Мякишевська О.М.,

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Механізм антикризового управління фінансовими корпораціями

Кризові явища у фінансових корпораціях призводять до негативних соціально-економічних наслідків для держави, бізнесу, суспільства. Кризові